

תת"ע (עכו) 2177-01-23 - מדינת ישראל נ' מדלין ג'ואמיס

תת"ע (עכו) 2177-01-23 - מדינת ישראל נ' מדלין ג'ואמיס

תת"ע (עכו) 2177-01-23

מדינת ישראל

נגד

מדלין ג'ואמיס

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[11.12.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשמת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 5.3.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 7.8.2025.

אבהיר כבר עתה למען שלמות התמונה כי ביום הגשת הבקשה, ניתנה החלטה על ידי המורה על העברת הבקשה לתגובת המשיבה עד ליום 7.9.2025, והבאת התיק לעיוני ביום 8.9.2025. מבירור שנערך היום מול מזכירות בית המשפט וכן מבדיקת התיק עצמו, עלה כי הבקשה כלל לא הועברה לתגובת המשיבה ולא נוצרה משימה לעיוני ביום 8.9.2025 ומשכך תיק זה נפל בין הכסאות ולא ניתנה החלטה במועד.
היום, 11.12.2025, הוגשה בקשה למתן החלטה על ידי המבקשת וכך נודע למותב זה אודות התקלה שאירעה בתיק. דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:
(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;
(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.
1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה לפגם באישור המסירה אשר נסרק לתיק מאחר ומועד הביקור אשר צוין על גבי אישור המסירה הינו 14.11.2022 - שנתיים לפני מועד הדיון.

טענת המבקשת אינה נכונה מבחינה עובדתית; עיון בתיק בית המשפט מעלה כי כב' השופט יעקב בכר הורה ביום 4.1.2024 על דחיית מועד הדיון ליום 5.3.2024. המשך עיון בתיק העלה כי החלטה זו הומצאה למבקשת ביום 11.1.2024, ואישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום". הנה יוצא כי טענת המבקשת נעדרת כל אחיזה במציאות.

אציין כי ב"כ המבקשת התייחס לאישור המסירה אשר צורף לכתב האישום המלמד על משלוח הודעה מטעם מפנ"א למבקשת; אולם בית המשפט כלל לא התסמך על אישור זה שכן אישור זה אינו רלוונטי למועד הדיון אליו הוזמנה המבקשת.

לאור האמור, טענת המבקשת בדבר אי זימונה לדיון נדחית; אוסיף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקשת בהעדרה?

עמוד 1

עיון בבקשת המבקשת מעלה כי אין בפני המבקשת על טענת הגנה; למעשה המבקשת הלינה אך ורק על שפיטתה בהעדר, אולם לא כפרה בביצוע העבירה ולא הציגה ראיות אשר יש בהן כדי לתמוך בחפותה; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה - המבקשת כאמור לא עשתה כן.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקשת פסילה מותנית בצד קנס, יחד עם זאת עסקינן במבקשת אשר לחובתה 8 הרשעות קודמות מתוכן 5 דומות, ודומה כי בית המשפט רק פסילת רישיון הנהיגה של המבקשת יש בו כדי לגרום למבקשת לכלכל שוב את צעדיה ולכבד את הוראות החוק. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). למען הסר ספק, עיכוב הביצוע בטל.

בשים לב לעובדה כי הופקד בתיק זה מכבר תצהיר אובדן רישיון נהיגה, המזכירות תנפיק אישור הפקדה החל מהיום ותודיע טלפונית למבקשת אודות החלטה זו. המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"ו, 11 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.